

Tollner György (1930–2018)

A Fejér megyei Nadasdladányban született, a Nadasdyak birtokán, ahol édesapja dolgozott. A középiskolát Székesfehérváron végezte, az erdőmérnöki oklevelét Sopronban, 1954-ben kapta. Gyakran

és kedvesen megemlékezve beszélt az itt eltöltött időről, egyetemista társaival a legutóbbi időkig tartotta, ápolta a kapcsolatát. Ugyanilyen magatartás jellemezte későbbi, kollégáihoz való viszonyát is.

Erdőmérnöként dolgozott egész életében. A Székesfehérvári Erdőgazdaságnál a Királyszállási Erdészet vezetőjévé, majd az erdőgazdaság központjában annak főmérnökévé nevezték ki. Később innen a Tolna Megyei Állami Erdőgazdasághoz került igazgatói beosztásba. Utolsó munkahelye a Budavideki Állami Erdő- és Vadgazdaság volt, igazgatóként innen ment nyugdíjba több mint negyven éves munkaviszony után. Hivatalt munkája elismeréseként ismételtelen megkapta a Kiváló Dolgozó jelvényt és a Munka Érdemrendet.

Igazi közösségi ember volt. Ez a magatartása jellemzően megmutatkozott vezetői tevékenysége során és azon kívül is. Társadalmi munkát egész élete során végzett, ezt mindig megtalálta, és ezzel őt is mindig megtalálták.

A vadászat terén, nem mindig az első sorban, szembevető módon, hanem nagyon sokszor meghatározó csapatmunkásként a háttérből, tanácsaival vagy csupán eligazító magatartásával segített. De nem tért ki a kifejezetten az első, az irányító személyhez kötött feladatok elől sem – volt a Vadászati Kulturális Egyesület elnöke, annak aktív mozgatója; mint a vadászati kultúra lelkes ápolója, támogatója kötődött az egyesülethez.

Ismertsége, sokirányú érdeklődése és több éves kulturális tevékenysége, humanista szemlélete okán választották meg a Millenniumi Vadászati Bizottság elnökének 1999-ben. Ez az egész országra kiterjedő szervező, irányító munka hozta meg számára a legmagasabb szintű állami vadászati kitüntetését, a Nemzeti Vadászrendet, amelyet 2001-ben ítéltek meg a számára.

A Vadászati Kulturális Egyesület igen aktív tagja volt. Rendezvényein gyakran vállalt személyes jellegű feladatot – kiállítás-megnyitást, élménybeszámolót –, sokszor, legtöbbször azonban érdemi tanácsaival, meglepően hatásos észrevételeivel járult hozzá egy-egy program sikeréhez.

Színes egyénisége mindenkit magával ragadott, érdeklődéssel hallgatták Tyeresskovával, Fidel Castroval, Franz Josef Straussal való találkozásait, élményeit, korának vadászaihoz kötődő anekdotáit.

Humora elbűvölő volt. Örömmel és tisztelettel látott vendég volt a különféle fórumokon – Keszthelyen, Várpalotán, Gyulajon –, érdeklődött a vadásznapi eseményei után Tatán, Nagyborzönyben, Deszken, Gödöllőn.

Őszinte és igazságos, véleményét kimondó emberként marad meg ismerősei számá-

ra, ezzel együtt fogadták el; nem akadt haragosa, ellenfele, állásfoglalása csaknem minden esetben közmegegyezésre talált. Azoknál is, akikkel egy-egy adott kérdésben nem értett egyet. Origo és tájékoztatósi pontot vesztettünk el személyében.

Fácányi Ödön

Mufics Ferenc (1933–2017)

Türelemmel viselt hosszú betegség és kórházi ápolás után 2017. november 23-án Pécsen elhunyt Mufics Ferenc, a Mecseki Zrt. Vókányi Erdészkerületének nyugdíjas vezetője.

1933. április 24-én született Hercegtötösön. Szülei napszámosok voltak. Korán munkába kellett állnia. A Mecseki Erdőgazdaság jogelődjénél, az egykori Montenuovo hercegi erdőbirtok területén fizikai munkára vették fel. Bizonyára az erdésznek megakadt a szeme a szorgalmas, tehetséges fiún, aki becslések-nél felvételezésekkor ügyesen tudott segíteni, illetve a fizikai munka minden részletét megtanulta.

1953-ban, amikor a négy erdőgazdaságot összevonták kettőnek, Mecsek-Kelet és Mecsek-Nyugat Erdőgazdaságokra, akkor mint kisegítő került a központi állományba. Ugyanezen évben bevonult katonának. Nagy szerencséje volt, mert katonai előjárói engedélyezték neki, hogy a katonai szolgálati ideje alatt az Ásotthalmi Erdészeti Szakiskola kaposvári kihelyezett 10 hónapos levelező tanfolyamán megszerezze az erdészképesítést. A leszerelése után így kerületvezetői állásra pályázhatott már. A Vókányi Erdészkerületbe nevezték ki. Azon kevés erdészek közé tartozott, aki a kinevezésétől a nyugdíjba vonulásáig ugyanazon a helyen szolgált. Mivel a vókányi szolgálati lakás nem állt még rendelkezésre, a nagytótfalui szőlőhegyen egy pincében lakott, amíg a lakás beköltözhető lett. 1960-ban nősült meg Vókány községben. 31 évig laktak a Trinitás-pusztán lévő szolgálati házban.

A kerülete a Tenkes hegyvonulat keleti nyúlványa körül volt, mielőtt a hegység belesimulna a Bólyi táblába. A hegygerinctől északra a palkonyai, a kisjakabfalvai, az újpetrei erdőtömbök helyezkednek el. Az egész erdészkerület a villányi borvidék közepén helyezkedik el. A sok szőlőbirtokkal való szomszédság állandó őrzési feladatokot kívánt. A kerület déli része erősen tagolt, meredek, nehezen járható. A kinevezésének idejére esett a termelőszövetkezet szervezésének a kezdete. Feleségének szüleit is beszervezték, de ők a kedvenc lovuktól nem tudtak megválni. Mivel a térsztagok nem tarthattak lovat, Feri bement az akkori erdőgazdaság igazgatójához, hogy engedélyezze neki a lótarást. Az igazgató elintézte az engedélyt, de közölte, hogy ilyen kérelem nem jöjjön a jövőben. Így mentette meg a család kedvenc lovát az ügyes erdész.

Kerülete szakmai szempontból is nehéznek bizonyult. Sok volt a térszalapítás során parlagon maradt terület, amelyek betelepítése lelkiismeretes munkát kívánt. Az akácok átalakításából is kivette részét. Nemcsak jó erdőművelő volt, hanem hatalmas termeléseket is vezetett. Az egykori Morbark aprítógépnek több mint egy évig adott a kerülete munkát.

Mufics Ferenc szenvedélyes madarász volt. Nem vadászott, nem volt vadásztársasági tag, de az üzemi vadásztársaság fácánvadászataira szívesen eljött. A vadászat kezdetekor a hivatalos eligazítás után mindig tartott egy időszerrő madarászati tájékoztatót. Úgy emlékszem, hogy azokon a vadászatokon, amelyekben ő is jelen volt, soha senkit sem kellett madárvédelmi kihágásért rendre utasítani.

Kiváló szőlész-kertész volt. Felesége családjának egy darab szőlője ékelődött a kerületébe. Mintaszerűen gazdálkodott. Büszkén mutatta a gyümölcsfaoltványait. Nagy megtiszteltetés volt számára, hogy az 1995. évi pécsi vándorgyűlés borát ő adhatta. Nagyon érdekelte a helytörténet. Ő mutatta meg nekem az egykori trinitás kolostor helyét, amely a török hódoltság idején pusztult el. Ez a hely egy erdő melletti legelőben levő galagonyás-kökényes bozótos volt, amely egy kicsit kiemelkedett a környezetéből. Azt mesélte, hogy ha itt a bokrok alatt ásnánk, kötőmellekre lennénk. Szájhagyomány szerint a kolostor köveit használták a helyi építkezésekhez. Egy ilyen kőszegény vidéken csak itt volt lehetőség követ találni. Sajnos, már nem találnék vissza erre a helyre.

Könyveket nem olvasott, mert nem volt ideje rá. Viszont a folyóiratokból és az újságokból mindig ki tudta hámozni a lényegyet. Élmény volt vele a kerületében gyalog járn, és a környékről beszélgetni. Kerületének legszébb része szerinte a Bajcsi-rét volt.

1990-ben karkedvezménytel nyugdíjba ment, majd részt vett a németországi szilddöntések kitermelésében. Amikor hazajött, mesélte az élményeit: a technika jóval magasabb, mint nálunk, és a munkakörülmények is mások, természetesen jobbak. Németországban minden működik. Megismerte a magyar csemetéket kint, azután itthon megismerte a nálunk termelt és Németországból behozott csemetéket is. Nagyon csodálkozott, hogy a magyar csemeték németországi körút után kerülnek itthon felhasználásra. Kíváncsi lett volna ennek pénzügyi menetére is.

Erdőművelési szaktudását és gyakorlati teljesítményét 1991-ben Kaán Károly-díjjal ismerték el. 2013-ban pedig az Életfa arany fokozatát kapta.

Jó felkészültségű, nagy gyakorlati tapasztalatokkal rendelkező, a vidéket, terepet jól ismerő erdész volt, aki szívesen adta át ismereteit. Különösen a fiatalokat igyekezett nagy körültekintéssel az erdő titkaiba beavatni. Ilyen teljesítmény csak erős családi háttérrel lehetséges. Halála előtt egy hónappal a család nagy szomorúságára egyetlen fiuk váratlanul elhunyt.

2017. december 8-án a vókányi temetőben volt a búcsúztatása.

Emlékét megőrizzük, nyugodjon békében.

Dr. Tóth Aladár
főerdőmester